

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 407. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960076928/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FÆBLER

forretter mit Embede, naar jeg befales at blæse. Hvis nogen Spott er hende vederfaret, da maa hun ikke skyde Skylden paa mig, men paa hendes Stylter: Saaledes sagde han, gaaer det, naar en af Hovmod vil gjøre sig en Alen længere end han er. Hvis hun havde gaaet paa sine Been som andre, var hun nok bleven staaende.

Denne Fabel sigter paa Tale-Kunstens Forfængelighed, og viser, at de gamle Romere og Græker uden Føye have satt større Priis paa den, end paa de nyttigste Videnskabe.

157. Fabel.

Beverens Opførsel udi Dommer-Embede.

En Bever havde ved nogle Aars Studeringer erhvervet sig saadan Kundskab udi Naturlige Sager, at han kiendte alle Dyr, Fugles, Insecters, Træers og Planters Egenskabe. Det store Navn, som han ved saadan Lærdom havde tilvevebragt sig, foraarsagede, at man offererede ham et anseeligt Dommer-Embede, hvilket Beveren ikke veigrede sig ved at imodtage, saasom han meenede, sig at være end høyere og vanskeligere Bestilling voxen. Men hans Domme vare saa u-rimelige og ilde grundede, at alle Dyr dreve Spott dermed, ja han merkede sig selv at være ubeqvem til saadant Embede, og derfor nedlagde det frivilligen, sigende: Hvis jeg havde lagt lidt mindre Vind paa at efterforske Insecters og Planters Natur, og lidt meere beflittet mig paa egen Kundskab, havde jeg ikke paataget mig et Dommer-Embede.

Fabelen sigter paa dem, som kiende Alting foruden sig selv.

158. Fabel.

Astrologien beskiemmet af Ræven.

Astrologien faldt engang i sine beste Klæder udi en Rendesteen, og raabte Ræven, som gik forbi, til Hielp. Ræven sagde, at han gjerne vilde hielpe hende, men, saa-

MORALSKE FABLEK

som det var den Dag udi Maaneden, paa hvilken man efter Astrologiske Regler intet vigtigt maatte foretage, kunde han denne gang ikke være hende til Tieneste; men, hvis hun vilde bie til Soel gik ned, vilde han med Fornøyelse gaae hende tilhaande. Ellers sagde han, forundrer jeg mig over, at du, som kand forud see alle andres Skiebne, ikke kand see hvad dig selv forestaaer.

Denne Fabel sigter paa Astrologiens Forfængelighed, og viser, at den bør tracteres med Foragt.

159. Fabel.

Tvende Bull-Dogge.

Melampus og Phylax tvende Bull-Dogge passerede for de største Grammatici udi Skoven. Saasom Grammatici ere hidsige og stridbare Helte, der ofte for ringe Ting føre Krüg med hinanden, saa var det ingen Under, at disse tvende lærde Personer ogsaa komme i Haar sammen. Dog maa man tilstaae, at den Tvistighed, som reysede sig mellem dem, var efter Sædvane ikke om umagtpaaliggende Sager, men Materia litis var af temmelig Vigtighed, angaaende Punctuationen. Melampus paastod, at Semicolon var til ingen Nytte, og at man havde nok udi Colon alleene. Phylax derimod var af anden Tanke. Tvistigheden faldt omsider ud til aabenbare Slagsmaal; thi de angrebe hinanden paa Veyen med saadan Hidsighed, at Striden syntes ikke at kunne endes uden ved begges Død og Nederlag. Adskillige, saavel Dyr som Mennesker, komme da løbende dertil for at skille disse tvende Helte fra hinanden. Men de kunde hverken med gode Ord, eller ved Magt noget udrette; thi, endskiønt de til sidst sloge dem med Stokke og Stænger, blev dog enhver af de stridende Parter ved første Greb, hvilket de ikke forlode førend de begge laae døde paa Stedet. De fleste Dyr og Fugle lastede og fordømte denne Handel, og holdte for, at deres Ihukommelse burte sværtes udi Skovens Krønike. De Grammaticalske Dyr derimod ansaae dem som Helte